

Det Anarkistiska Biblioteket

Revolutionsrörelsen i Ryssland

St. Petersburg den 4/2 05.

Mikael

Mikael
Revolutionsrörelsen i Ryssland
St. Petersburg den 4/2 05.
1905

Tidningen Brand #4 1905

sv.anarchistlibraries.net

1905

Den blodiga söndagen.

Den fotografi, som jag samtidigt härmed skickar Brand, framställer Gapon och de förnämsta styrelsemedlemmarna af Narvasektionen. Emot den revolutionära intelligensen har regeringen beständigt sökt hålla bönderna och arbetarna på sin sida; det var därför i tsardörets mening ett godt förslag, då Gapon ville organisera Petersburgs arbetare - för regeringens räkning. Gapon var präst, ingen anade att han var revolutionär. Det är Gapons utomordentliga förtjänst att ha begagnat sin ställning såsom han gjort. Däremot kan med skäl invändas emot honom, att han icke var sin mission vuxen. Han förstod för litet af en verklig revolutionär taktik. Att folket skulle personligen vända sig till blodtsaren, det är ju intet annat än den barnsligaste ynkedom. Den olycksaliga följden uteblef icke håller; tsaren emottog sitt kära folk med mördande kulor, och svaret därpå har icke blifvit kraftigt nog, emedan man icke förstätt att planlägga någon fast strategi.

Demonstrationen den 10 januari - den 22 enligt vår tidsräkning - var Narvasektionens verk, emedan den egentligen var sammansatt af arbetare vid Pontilof-fabriken, en kanon- och gevärsfabrik, som ligger strax invid Narva-porten. Sektionen var som sagdt grundad med regeringens goda minne, och snart förenade sig därmed andra sektioner af Petersburgs arbetareförening, som var vidt förgrenad och omfattande - Gapons stora lifswerk.

Narvasektionen var den främsta, den vägledande. Så visar fotografien oss styrelsen. 1 Gapon, som flytt från Ryssland; 2 Inozemsef, som häktades dagen efter den uppseendeväckande demonstrationen och sitter alljämt i fängelse; 3 Janof, som likaledes sitter fängslad sedan samma dag; 4 Klimof är fri; och den femte i gruppen (vår korrespondent har tyvärr glömt att på fotografien utsätta namnet Red.) blef sårad den blodiga söndagen och fördes till ett hospital, där han aflidit. Han var sektionens sekreterare.

Ett stort antal af demonstranterna blefvo som känt är dödade eller sårade eller fängslade. Den af regeringen förut tillåtna föreningen förbjöds. Men dess centralstyrelse existerar dock alltjämt och står numera i nära rapport med den revolutionära kommittén, som planlägger, ordnar och verkställer snart sagdt allt hvad revolutionen angår i hela Ryssland.

Visserligen försöker regeringen, likasom den ständigt har gjort, att upphetsa arbetareklassen mot intelligensen, mot de studerande, som äro revolutionärer; agents provocateurs uppträda både i Petersburg, Moskwa och å andra platser i detta syfte, men det lyckas icke så bra numera. En fullständig förändring har inträdt.

Regeringen har för den skull börjat att hårdare än någonsin förfölja arbetarne. Dagligen häktas alla, som förmenas på ett eller annat sätt att vara upphof till eller ledare af generalstrejken, hvilken med ett kort uppehåll varit rådande i snart två månader här i Petersburg. Men farligare och mera omfattande är

rörelsen bland bönderna.

Ryssland är ett jordbrukande land - industriidkarne spela en mindre betydande roll. Därför är det ett så afgörande tecken att den agrariska rörelsen tagit sådana former att motsvarande rörelser strax före reformationen eller före den stora revolutionen nästan förefalla som barnupptåg. De betyda mera än något annat tsardömets död. Visserligen spelar den gamla öfvertron: tsaren, lillefar, en mäktig roll; men det har visat sig att på många håll ha de upproriska bönderna brännt och förstört tsarfamiljens gods och sockerraffinerier med samma glädje som de andra stora godsägarnes domäner och kapitalisternas utsugningsanstalter.

Cirka 85 procent af befolkningen är sysselsatt med landt arbete. Industriarbetarnes resning var således blott prologen till de allvarliga strider, som för visso redan under detta år skola afgöra om barbariets herravälde i Ryssland. Först med landt arbetarbefolkningens inträde i de stridandes led är det en fullständig revolution. Städerna utgöra hjälpgarden. Hufvudstriden står dock icke i dessa städer; först agrarrevolutionen, som förintar den ryska statens rikedomskvintessens, blir bestämmande, afgörande. Och likt en präriebrand utbreder den sig från provins till provins. Militären och polisen stå maktlösa...

Endast ett återstår för tsar-regeringen, nämligen att sluta fred med Japan. Och med alla krafter söka betvinga revolutionen.

Fast nu är det för sent.

Visserligen skulle därigenom en tillfällig seger måhända kunna tillföras våra förtryckare och mördare. Men - revolutionens eld är redan tänd, och kan icke slockna förr än enväldet fallit och det kapitalistiska rövardömet störtats. Ty den pågående revolutionen gäller icke endast tsardömets och det politiska barbariet.